

Voedselrellen in Kalem
fantasyflashes van Barshem

Arndt van Ruremonde

Voedselrellen in Kalem

fantasyflashes van Bar|em

Arndt van Ruremonde

www.fantasywereldbarshem.nl

© 2022 Arndt van Ruremonde

De afbeelding op de cover is een bewerking van op pixabay rechtenvrij
beschikbaar gesteld materiaal door Marcel Dominic

Voedselrellen in Kalem

Karti struinde voor de tweede keer de markt af op zoek naar voedsel. Week na week was het moeilijker geworden om een brood of wat fruit te gappen. Zelfs voor de kleine gauwdief die zich altijd onzichtbaar tussen de zoekende klanten wist te verbergen.

Sinds Kalem de oorlog met Mironel had gewonnen was alles slechter geworden. De rivier was opgedroogd en in de jaren daarna werd de opbrengst van het uitdrogende land steeds minder. Het meeste van de karige oogst ging naar het paleis van de koning. En op de markt was de prijs van een paar stuks fruit in een jaar gestegen van een paar cif naar een gulf of meer. Niet dat dat voor Karti veel uitmaakte. De straatrat had ook vóór de oorlog zijn kostje al bij elkaar gejat. Alleen was dat nu bijna onmogelijk geworden, omdat er bewaking stond bij alle kramen die etenswaar verkochten.

Het water liep hem in de mond bij de kraam met geroosterde yelmoth. Karti probeerde te bedenken hoe hij ongezien weg kon komen met het vlees. Een handelsreiziger onderhandelde met de marktkoopman.

‘Wat een belachelijk hoge prijs. Twee parf voor een stokje met een paar stukjes vlees, wie kan dat betalen.’

‘Het is vlees van de yelmoth, heer. U kent het misschien niet, maar de koning vindt het geroosterde vlees van dit marterachtige beestje de grootste lekkernij van Barfjem.’

‘Dus omdat de koning het graag eet verdubbel je de prijs?’

‘Nee heer, het beestje leeft op rivieroever, maar nu de rivier is opgedroogd worden er bijna geen meer gevangen.’

‘Hm .. ik vind het nog steeds veel te duur voor die paar stukjes.’

‘Wilt u dan iets anders, heer?’

‘Ik weet het nog niet, alles is zo ontzettend duur.’

‘Nu nog wel, heer, maar over een tijdje gaat het beter.’

‘Hoezo?’

De marktkoopman boog zich samenzweerderig voorover en dempte zijn stem.

‘Het gerucht gaat dat de koning een campagne voorbereidt om voedsel te halen in de vrijhandelsfederatie.’

De handelsreiziger schudde ongelovig het hoofd: ‘Dat kan niet, de bergpas bij Mironel is geblokkeerd. De federatie is onbereikbaar.’

‘En toch is het waar. Ik heb horen zeggen dat het leger van de koning een andere weg naar de federatie heeft gevonden.’

Karti had gedacht dat de marktkoopman afgeleid zou zijn door het gesprek, maar de man liet zijn waar geen moment uit het oog. Plotseling werd hij aan zijn haren omhoog getrokken en klonk de zware stem van de bewaker.

‘Wat moet dat hier? Ben je weer uit op een gratis maaltijd?’

Met een bibberstem ontkende Karti de beschuldiging.

‘Nou, scheer je weg, als je hier toch niets komt kopen.’

De bewaker smeed hem op de grond en wilde een trap na geven, maar toen de man hem los liet, schoot de jongen vlug als een rat buiten het bereik van zijn voeten. Aan de

rand van de markt kwam hij weer op adem. Hij zou iets anders moeten bedenken.

Twee dagen daarvoor jatte hij een dolk en had die ongezien in iemands tas gestopt. Het prachtig gesneden heft stak er nog juist bovenuit. De bestolen marktkoopman kreeg ruzie met de eigenaar van de tas, die zich valselijk beschuldigd voelde. Andere marktkooplui bemoeiden zich ermee en in de consternatie was Karti ongezien weggekomen met brood, fruit en vlees. Dat was het signaal voor andere daklozen om de kramen met voedsel af te struinen. Binnen enkele tellen was de markt toen één grote kluwen van vechtenden om het weinige voedsel. De truc had hij verschillende keren toegepast, maar de koning had daarop meer bewakers gestuurd om de voedselrellen onder controle te krijgen.

Nu had de jongen een ander idee. Ongezien kroop hij onder een marktkraam. Even later kwam er rook onder de kraam vandaan. Karti was daar al niet meer te vinden. Die stond verderop te springen en te roepen.

‘Brand! Brand!’

De vlammen lekten al aan de handelswaar en de marktkoopman probeerde het vuur uit te slaan. Bij de kraam ernaast bracht de eigenaar snel zijn handelswaar in veiligheid. Marktbezoekers deinsden terug voor de vlammen. In de paniek die ontstond werd een kind omver gelopen, dat hartverscheurend begon te huilen. Uit de omliggende huizen kwamen bewoners met emmers water. Karti stond het van een afstandje aan te kijken, wachtend op zijn kans. Plotseling schoot hij op een kraam met

etenswaar af. De koopman stond te kijken naar alle consternatie. In enkele tellen was hij twee broden en een worst armer, zonder dat hij ook maar iets in de gaten had. Vanuit de zijstraten volgde een groepje daklozen Karti's voorbeeld, maar dat bleef niet lang onopgemerkt. De brandstichter was al lang en breed van de markt verdwenen toen de soldaten het plein opmarcheerden om een eind te maken aan de gevechten.

Vanuit de toren van het kasteel keek de koning neer op de stad. Dit was al de zoveelste voedselrel deze week. Dat kon niet langer zo doorgaan. Kalem had de oorlog met Mironel gewonnen, maar de heersers van die vervloekte stad hadden de rivier geblokkeerd. Het land raakte uitgedroogd en het voedsel werd elk jaar schaarser.

Hij nam een besluit en draaide zich om naar zijn adviseurs.

‘Roep de legerleiding bij elkaar. En haal ook mijn broer. We starten de campagne om voedsel in de vrijhandelsfederatie te gaan halen. Goedschiks of kwaadschiks.’

Het leek alsof de gedode aartsvijanden van Kalem hem postuum alsnog wilden verslaan. Dat zou hij niet laten gebeuren.